

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 695/2022-24

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Bauer s. r. o., Dénešova 19, Košice, v mene ktorej koná konateľ advokát JUDr. Richard Bauer, proti postupu Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 8Pp/85/2015 a jeho uznesení z 10. novembra 2017 a proti postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 4Tos/87/2021 a jeho uznesení z 20. januára 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu elektronicky mailom 20. júla 2022 a predložením listinného originálu osobne 21. júla 2022 domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 17 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. a), b) a c) a ods. 4 a čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. b), c) a d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8Pp/85/2015 a jeho uznesením z 10. novembra 2017 a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4Tos/87/2021 a jeho uznesením z 20. januára 2022. Navrhol napadnuté uznesenia všeobecných súdov zrušiť a zároveň požadoval priznať mu primerané finančné zadostučinenie a náhradu trov jeho právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že uznesením okresného súdu č. k. 8Pp/85/2015 z 22. septembra 2015 bol sťažovateľ podľa § 415 ods. 1 Trestného poriadku s poukazom na § 66 ods. 1 písm. a) Trestného zákona podmienene prepustený z výkonu trestu odňatia slobody uloženého mu trestným rozkazom Okresného súdu Žilina č. k. 36T/106/2012 z 26. júla 2012 v spojení s uznesením tohto súdu z 21. októbra 2014 a z výkonu trestu odňatia slobody uloženého

mu trestným rozkazom Okresného súdu Žilina č. k. 3T/8/2014 z 21. januára 2014. Okresný súd súčasne podľa § 68 ods. 1 Trestného zákona určil sťažovateľovi skúšobnú dobu na 18 mesiacov a v rovnakej výmere nariadil nad jeho správaním probačný dohľad. Zároveň podľa § 51 ods. 4 písm. d) a j) Trestného zákona uložil sťažovateľovi povinnosť zaplatiť v skúšobnej dobe zmeškané výživné a zamestnať sa alebo sa preukázateľne uchádzať o zamestnanie.

3. Napadnutým uznesením č. k. 8Pp/85/2015-59 z 10. novembra 2017 okresný súd podľa § 68 ods. 2 Trestného zákona vyslovil, že sťažovateľ sa v skúšobnej dobe podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody neosvedčil a zvyšok tohto trestu vo výmere 10 mesiacov a 14 dní vykoná. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradil sťažovateľa na výkon uvedeného trestu do ústavu s minimálnym stupňom stráženia. Označené rozhodnutie odôvodnil tým, že sťažovateľ sa nariadeného probačného dohľadu nezúčastnil, nebolo ho možné predvolať z adresy, ktorú uviedol pri podmiennečnom prepustení a zároveň okresnému súdu nepreukázal ani splnenie povinností ustanovených mu pri podmiennečnom prepustení, t. j. nepreukázal, že zaplatil zmeškané výživné a že sa preukázateľne uchádzal o zamestnanie. Okresný súd tak dospel k jednoznačnému záveru, že sťažovateľ nevyhovel podmienkam uloženým pri podmiennečnom prepustení.

4. Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú krajský súd uznesením č. k. 4Tos/87/2021 z 20. januára 2022 podľa § 193 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zamietol s odôvodnením, že sťažovateľ podal opravný prostriedok proti prvostupňovému rozhodnutiu oneskorene.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. So závermi prijatými všeobecným súdmi v napadnutých rozhodnutiach sťažovateľ nesúhlasí.

6. Predovšetkým argumentuje, že pri jeho podmiennečnom prepustení 22. septembra 2015 okresnému súdu ako adresu, na ktorej sa bude zdržiavať, uviedol [REDAKOVANÉ]. O povinnosti oznámenia zmeny adresy alebo spôsobu doručovania príslušnému orgánu podľa § 34 ods. 7 Trestného poriadku okresným súdom poučený nebol, avšak v inom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 3C/33/2014 mailom z 10. júna 2016 oznámil svoju korešpondenčnú adresu, a to [REDAKOVANÉ]. O tomto civilnom konaní podľa tvrdenia sťažovateľa probačná úradníčka mala vedomosť.

7. Aj napriek uvedenému sťažovateľ k probácii zo zmenenej adresy predvolaný nebol. Následne probačná úradníčka vypracovala záverečnú správu z probácie č. k. 1Pr/56/2015 zo 6. júna 2017, ktorá konštatovala, že sťažovateľ si povinnosť dostaviť sa na výkon probácie nesplnil. Dôkazy k tomuto záveru sa však podľa sťažovateľa v probačnom spise nenachádzajú a dokonca k splneniu povinností ním ako odsúdeným probačná úradníčka ani konkrétnejšie zisťovanie pred zaslaním správy okresnému súdu nevykonala. Sťažovateľ považoval za potrebné tiež uviesť, že probačnou úradníčkou bol predvolávaný opakovane nie z adresy [REDAKOVANÉ], ale [REDAKOVANÉ], čo sú dve odlišné adresy, a táto skutočnosť doteraz nebola všeobecnými súdmi vôbec hodnotená.

8. Sťažovateľ ďalej uvádza, že okresný súd 17. augusta 2017 nariadil na 13. október 2017 verejné zasadnutie, predmetom ktorého bolo rozhodovanie o jeho ne/osvedčení sa v skúšobnej dobe podmiennečného prepustenia, na ktoré sťažovateľa predvolal z adresy [REDAKOVANÉ], a nie zo zmenenej adresy [REDAKOVANÉ], hoci už bolo v tom čase okresnému súdu známe, že sťažovateľ na adrese [REDAKOVANÉ], ako adresát zásielok „nie je známy“. Verejné zasadnutie sa teda pre neprítomnosť sťažovateľa neuskutočnilo. Okresný súd určil nový termín verejného zasadnutia na 10. november 2017 a sťažovateľa znova predvolal z adresy, na ktorej „nie je známy“. Následne okresný súd 16. októbra 2017 sťažovateľovi ustanovil obhajcu z dôvodu, že mu nebolo možné doručiť predvolanie na verejné zasadnutie (§ 293 ods. 4 Trestného poriadku).

9. Podľa názoru sťažovateľa podmienky na vykonanie verejného zasadnutia 10. novembra 2017 nemohli byť splnené a aj obhajoba poskytnutá mu ustanoveným obhajcom sa javila ako úplne fiktívna a iluzórna. Uznesenie o neosvedčení sa sťažovateľa nadobudlo právoplatnosť vo vzťahu k nemu z dôvodu fikcie doručenia podľa § 66 ods. 4 Trestného poriadku a vo vzťahu k ustanovenému obhajcovi z dôvodu, že tento v zákonnej lehote nepodal sťažnosť.

10. Pokračujúc v argumentácii, sťažovateľ uvádza, že 11. mája 2018 došlo v namietanom konaní k zmene zákonného samosudcu z osoby sudcu [REDAKOVANÉ] na sudcu [REDAKOVANÉ], ktorý však bol 20. januára 2022 súčasne sudcom senátu krajského súdu, ktorý prijal napadnuté druhostupňové rozhodnutie, a preto vyvstáva legitímna otázka, či tento mohol v senáte krajského súdu konať a súčasne nezávisle a nestranné prijať napadnuté uznesenie, ak bol činný v zmysle § 31 ods. 4 Trestného poriadku pri rozhodovaní minimálne v širšom slova zmysle na súde prvého stupňa.

11. Pochybnosť o nezávislosti a nestrannosti sudcu okresného súdu v sťažovateľovi vzbudila aj skutočnosť, že uznesenie z 10. novembra 2017 mu bolo následne doručované 12. decembra 2019 nie na adresu [REDAKOVANÉ], ale na poslednú známu adresu jeho trvalého pobytu [REDAKOVANÉ].

12. O skutočnosti, že sa v skúšobnej dobe podmiennečného prepustenia neosvedčil, sa však sťažovateľ dozvedel až 27. júla 2021 pred Krajským súdom v Ústí nad Labem na území Českej republiky, kde sa v tom čase zdržiaval, žil a pracoval, a to v konaní o európskom zatýkacom rozkaze vydanom Okresným súdom Žilina sp. zn. 36T/106/2012.

13. Pretože sťažovateľ bol toho názoru, že nikdy neporušil podmienky uznesenia o podmiennečnom prepustení, a tiež z dôvodu, že okresný súd ku dňu vydania uznesenia o neodsvedčení sa z 10. novembra 2017 vedel, na ktorej adrese sa nachádza, ihneď v deň obmedzenia jeho osobnej slobody 27. júla 2021 podal proti uzneseniu o neosvedčení sa sťažnosť, ktorú mal v úmysle relevantne odôvodniť po predložení kompletných spisov okresného súdu a Okresného súdu Žilina, o ktoré opakovane žiadal.

14. Sťažovateľ už predtým 14. mája 2021 a 8. júna 2021 na účel uplatňovania svojich práv žiadal okresný súd opakovane o vyhotovenie úradne osvedčenej fotokópie kompletného súdneho spisu založeného a vedeného v namietanom konaní, a tiež o nazretie do príslušných spisov.

15. Okresný súd 10. júna 2021 obhajcovi sťažovateľa zaslal vo forme mailu (v nečitateľnej fotokópii) právoplatné uznesenie o podmiennečnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody a tiež

uznesenie o neosvedčení sa v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia z výkonu tohto trestu a súčasne mu oznámil, že fotokópiu spisu zatiaľ nie je možné vyhotoviť z dôvodu jeho straty.

16. Okresný súd následne pristúpil k rekonštrukcii spisu vedeného pod sp. zn. 8Pp/85/2015, ktorý sa však 11. októbra 2021 našiel. Skutočnosti týkajúce sa spisu, spôsobu jeho rekonštrukcie, hľadania a následného nájdenia vzbudzujú v sťažovateľovi výraznú právnu neistotu a podozrenie o manipuláciách nielen v tom, čo už uviedol, ale aj so spismi, a to najmä po tom, čo sťažovateľ podal 27. júla 2021 sťažnosť, pretože hoci bol vo vydávacej väzbe, originál spisu okresného súdu sp. zn. 8Pp/85/2015 „*nikomu nechýbal*“ pri konaní a rozhodovaní o jeho právach a oprávnených záujmoch, a to ani Okresnému súdu Žilina, ktorý mal bez spisu na sťažovateľa 1. apríla 2021 vydať európsky zatýkací rozkaz.

17. Obhajca sťažovateľa do spisu nahliadol 11. januára 2022 a sťažnosť proti uzneseniu z 10. novembra 2017 následne odôvodnil tvrdením, že nikdy nemohli byť splnené podmienky na konanie verejného zasadnutia 10. novembra 2017 v jeho neprítomnosti, ak oznámil v inom konaní adresu na doručovanie a preukázal, že v relevantnom čase splnil všetky uložené povinnosti na podklade uznesenia o podmienenom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody (zamestnal sa, platil výživné), pričom spochybnil správu probačnej úradníčky. Okrem toho sťažovateľ namietal, že uznesenie okresného súdu o neosvedčení sa v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody mu dovedy nebolo doručené zákonným spôsobom a tiež že v zmysle uznesenia okresného súdu o podmienenom prepustení z výkonu trestu a ani nikde inde v konaní nebol osobitne poučený o jeho povinnosti podľa § 34 ods. 7 Trestného poriadku. Rovnako namietal, že zo strany jemu ustanoveného obhajcu išlo iluzórnu obhajobu, pretože tento sa ani len nepokúsil kontaktovať ho, nevykonal zisťovanie jeho pobytu a nepodal v jeho prospech ani riadny opravný prostriedok.

18. O sťažnosti sťažovateľa podanej 27. júla 2021 krajský súd rozhodol napadnutým uznesením 20. januára 2022 bez toho, aby sa podľa slov sťažovateľa vôbec zaoberal podstatnými sťažnostnými námietkami.

19. Sťažovateľ zotrval na názore, že na verejné zasadnutie 10. novembra 2017 mal byť riadne predvolaný z novej, známej a okresnému súdu v civilnom konaní oznámenej adresy. Nemohla teda u neho nastať, tak ako to konštatuje napadnuté druhostupňové rozhodnutie, fikcia doručenia uznesenia o neosvedčení sa v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody, pretože tento postup sa vôbec nemal uplatniť a bol v rozpore s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku, ako aj s namietanými právami sťažovateľa.

20. Ak sa okresný súd predsa rozhodol pre postup, ktorý napokon realizoval, mal sťažovateľovi zabezpečiť reálny, a nie iluzórny výkon obhajoby ustanoveným obhajcom, pretože ak tento nepodal v zákonnej lehote sťažnosť, muselo byť okresnému súdu viac ako zrejmé, že išlo o iluzórny a súčasne úplne neúčinný výkon obhajoby, ktorý reálne nehájil práva neprítomného sťažovateľa.

21. Podľa názoru sťažovateľa bolo povinnosťou okresného súdu vzhľadom na absolútne neplnenie si povinností ustanoveným obhajcom v okolnostiach danej trestnej veci ustanoviť iného obhajcu, hoci len na podanie sťažnosti, alebo prijať iné nevyhnuté opatrenia na reálne zabezpečenie práva sťažovateľa na obhajobu.

22. Ako sťažovateľ uvádza, na tieto sťažnostné námietky krajský súd úplne rezignoval, a v napadnutom uznesení doslova „*zamlčal túto problematiku*“.

23. Napadnuté rozhodnutia oboch vo veci konajúcich všeobecných súdov tak sťažovateľ hodnotí ako svojvoľné, arbitrárne a v rozpore s namietanými základnými právami.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

24. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva podľa čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. a), b) a c) a ods. 4 a čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. b), c) a d) dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8Pp/85/2015 a jeho uznesením z 10. novembra 2017 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4Tos/87/2021 a jeho uznesením z 20. januára 2022, ku ktorému malo dôjsť vykonaním verejného zasadnutia okresným súdom 10. novembra 2017 v neprítomnosti sťažovateľa napriek tomu, že na takýto postup neboli splnené podmienky, keďže adresa pobytu, z ktorej mal byť predvolaný, bola okresnému súdu známa, ako aj iluzórnou a neúčinnou obhajobou ustanoveným obhajcom v konaní o neosvedčení sa sťažovateľa v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody a napokon aj arbitrárnosťou napadnutých rozhodnutí.

III.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým postupom a rozhodnutím okresného súdu

25. Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity. Zmysel a účel subsidiárneho postavenia ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Právomoc ústavného súdu predstavuje v tomto kontexte *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ku ktorého uplatneniu dôjde až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popretie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu, ktorého právne dôsledky sú premietnuté do § 56 ods. 2 a do § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) (IV. ÚS 170/2022, III. ÚS 678/2021).

26. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto ústavnú sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (I. ÚS 249/2021).

27. Trestný poriadok zakotvujúci inštitút sťažnosti ako riadneho opravného prostriedku poskytuje priestor aj na uplatnenie námietok týkajúcich sa pochybení konajúceho prvostupňového súdu potenciálne predstavujúcich zásahy do základných práv a slobôd odsúdenej osoby. Rozhodovanie o tomto opravnom prostriedku patrí vždy druhostupňovému súdu. Sťažovateľ teda disponoval možnosťou uplatniť svoje námietky o prípadnom pochybení okresného súdu prostredníctvom

podanej sťažnosti, ktorú aj využil. A pretože právomoc krajského súdu poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa predchádzala oprávneniam ústavného súdu, je vylúčená jeho právomoc (ústavného súdu) na prerokovanie tejto časti ústavnej sťažnosti.

28. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým postupom a rozhodnutím krajského súdu

29. Podľa § 124 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi. Ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

30. V nadväznosti na citované ustanovenie zákona o ústavnom súde ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej jednou zo základných podmienok prijatia ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 124 zákona o ústavnom súde. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako podanej oneskorene [§ 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde]. V prípade podania ústavnej sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, II. ÚS 695/2014, III. ÚS 175/2020, I. ÚS 201/2022).

31. Sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom namieta porušenie označených práv garantovaných mu ústavou a dohovorom napadnutým postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4Tos/87/2021 a jeho uznesením z 20. januára 2022. V ústavnej sťažnosti však ústavnému súdu neoznámil a nevyplýva to ani z jej príloh, kedy mu uvedené rozhodnutie, ktorého vydaním zároveň právoplatne skončilo napadnuté druhostupňové konanie, bolo doručené. Ústavný súd si preto vyžiadal z na vec sa vzťahujúceho spisu okresného súdu doklady (doručenky) preukazujúce dátum doručenia predmetného rozhodnutia krajského súdu sťažovateľovi, ako aj jeho obhajcovi (súčasnemu právnenému zástupcovi sťažovateľa v konaní pred ústavným súdom), z ktorých vyplýva, že sa tak stalo u oboch rovnako 19. mája 2022.

32. Podľa § 62 zákona o ústavnom súde ak tento zákon v piatej časti alebo šiestej časti neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, vzťahuje sa na konanie pred ústavným súdom podľa povahy veci primerane Civilný sporový poriadok.

33. Podľa § 121 ods. 3 Civilného sporového poriadku lehoty určené podľa týždňov, mesiacov alebo rokov sa končia uplynutím toho dňa, ktorý sa svojím označením zhoduje s dňom, keď nastala skutočnosť určujúca začiatok lehoty; ak ho v mesiaci niet, posledným dňom mesiaca.

34. Podľa § 121 ods. 5 Civilného sporového poriadku lehota je zachovaná, ak sa v posledný deň lehoty urobí úkon na súde alebo sa podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť; to platí aj vtedy, ak je podanie urobené elektronickými prostriedkami doručené súdu mimo pracovného času.

35. Z uvedených zákonných ustanovení upravujúcich počítanie lehôt vyplýva, že posledným dňom lehoty na podanie ústavnej sťažnosti podľa § 124 zákona o ústavnom súde bol 19. júl 2022 (pracovný deň utorok, pozn.). Sťažovateľ (jeho právny zástupca) však ústavnú sťažnosť spísal a podal elektronickou formou v stredu 20. júla 2022 (mail odoslaný o 20.54 h) a originál ústavnej sťažnosti v listinnej podobe predložil ústavnému súdu osobne 21. júla 2022. Evidentne teda išlo o podanie ústavnej sťažnosti po uplynutí zákonom stanovenej lehoty. Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že ústavnú sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 108/02, IV. ÚS 158/04, I. ÚS 109/06).

36. Keďže zmeškanie lehoty na podanie ústavnej sťažnosti nemožno odpustiť a sťažovateľovi táto lehota uplynula ešte pred podaním ústavnej sťažnosti, ústavný súd túto ústavnú sťažnosť v tejto časti smerujúcej proti uzneseniu krajského súdu č. k. 4Tos/87/2021 z 20. januára 2022 a postupu predchádzajúcemu jeho vydaniu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej oneskoreného podania.

37. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jeho ďalšími požiadavkami uvedenými v návrhu na rozhodnutie, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. decembra 2022

Miloš Maďar
predseda senátu